

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 116. Argumentum centesimum sextum. Ex eo quòd pœnitentia eorum, qui confessa crimina facilè, citò ac frequenter repetunt, majorem habeat apparentiam pœnitentiæ theatralis, quàm solidæ & veræ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

isfactionis operari potest? Et idem poenitentia, que ab infirmo petitur, infirma est. Poenitentia, que a moriente tantum petitur, timore ne ipsa moriatur. Videatur Cæsari sermo 57. ubi de tali peccatore dicit: Poenitentiam illi dare possum; integram tamen securitatem dare non possum. Deus tamen... ipse scit, quâ fide, aut quâ intentione animi poenitentiam petit. Ego vero timeo, ne forte iste talis poenitens nec in conscientia sua habuerit, quod in operibus non ostendit. Quia etsi cor videre non possumus, tamen, secundum Evangelicam sententiam; "ex fructibus eorum cognoscetis eos, &c.

1205 Videatur & Morinus l. 1. c. 17. ubi sic: Si (peccatores) morbo correpti poenitentiam petebant... reconciliationem concedebant (antiqui Patres) poenitentia nullâ, aut brevi imposta; agros autem tantum indicatâ, eâ conditione, ut si morbo superflites essent, eam exequerentur. Sed cum, præter verba, gemitusque morientis, nihil esset iis de sinceritate, & iusta quantitate compunctiois ejusmodi compertum, de salute tardè poenitentium dissidere plurimum, nihil velle certi affirmare prædicabant.

CAPUT CXVI.

Argumentum centesimum sextum.

Ex eo quòd poenitentia eorum, qui confessa crimina facillè, citò ac frequenter repetunt, majorem habeat apparentiam poenitentia theatralis, quam solida & vera.

1206 Eiusmodi poenitentiam Chrysolomus apud Stephanum nostrum à S. Francisco Xaverio theatraliam vocat, nec absque ratione. Quid est enim quòd duorum v.g. in Theatro pugnantium, dum unus velut ab altero occisus procumbit, occisio ipsius non reputatur nisi theatralis, nisi quia sic occisus, post Tragediam, surgit, vivit, agit ut antè? Quid est similiter, quòd lachrymæ uxoris, super mariti morte plorantis, sed statim post exequias ridens, gaudens, saltantis, jocularis ut antè, comica reputantur, potius quàm vera, nisi eandem ob rationem? Quo ergo fundamento nos, qui cor hominis non videmus, sed externa dumtaxat opera; quo (inquam) fundamento, aliud judicabimus de poenitentia ejus, qui, post confessa grandia crimina, ridet, saltat, jocularatur, deliciose flagitiosèque vivit, & agit, ut antè, nisi quòd comica potius & theatralis fuerit, quàm vera & solida? Nullus quippe in ipsis, post Confessionem, apparet effectus veræ solidæque poenitentia, magis quàm in poenitentibus comicis & theatralibus, post Comediam; sed vita carnalis, voluptuosa, superba, vana, flagitiosa, gentilis, ut antè.

CAPUT CXVII.

Argumentum centesimum septimum.

Ex eo quòd, secundum doctrinam Sanctorum, absque cautione operum, credendum non sit existentibus in occasione proxima peccati moralis, eam se deserturos pollicentibus, posteaquam fidem de eo datam servare neglexerunt. Cur ergo potius, absque cautione operum, credendum est consuetudinarius, & recidivus, emendationem pollicentibus, posteaquam fidem de eo datam non servarunt, sed neglexerunt?

1207 Consequentia bona est: cum par ratio sit consequentis, atque antecedentis; nec peccator magis credibilis sit in uno quàm in altero casu; nec S. Thomas de uno aliter quàm de altero philosophetur. Vel ergo neutri, absque operum cautio-

ne, vult esse credendum, vel utrique. Quod nullo modo est verisimile.

Ipsi quidem, tam in casu antecedentis, quàm in casu consequentis esse credendum, ubi ratio manifesta non apparet in contrarium, existimat Carolus ab Assumpt. in Pentologo suo Diaphorico fol. 98. hisce verbis: Qui promissis sepius dimittere occasionem peccandi, & non dimittit, non ideo præsumitur non habere voluntatem relinquendi, nec ex hoc præcise capite debet ei, titulo indispositionis, seu deficientis voluntatis, denegari absolutio.

1208 Sed in eo, sicut & in aliis suis multis de poenitentia opinionibus, ipse est singularis, & non solum contradicit Theologis passim omnibus, sed & Conciliis, Patribus, & Sanctis novissimis, Thomæ Villianovano, Francisco Xaverio, Carolo Borromæo, & Salezio.

Siquidem Concilium Lateranense II. can. 22. sic habet: Falsa sit poenitentia, cum poenitens ab officio, vel curiali, vel negotiali non recedat, quòd sine peccato oghi nullâ ratione prævalet.

Concilium etiam Romanum anni 1078. sub Gregorio VII. Quicumque miles, vel negotiator, vel alicui officio deditus, quòd sine peccato exerceri non possit... recognoscat se veram poenitentiam non posse pergere, per quam ad æternam vitam valeat pervenire, nisi negotium derelinquat, vel officium deserat, &c.

Similiter loquitur S. Gregorius homil. 24. in Evangelia. Falsi proinde poenitentes sunt, adedque ad absolutionis beneficium indispositi, qui ejusmodi occasionem non dimittant, talesque habendi sunt, qui adhuc in ea sunt, postquam eam deserere sapius polliciti sunt. Neque enim peccatum toto se corde odille, firmumque atque efficax illius vitandi propositum habere credendi sunt, juxta SS. Patres, qui dum proximam illius occasionem abjicere possunt & debent, fidem datam de ea abjicienda violantes, in ea voluntariè persistunt.

1209 Et idem S. Thomas Villianovanus conc. in ser. 6. post Domin. 4. Quadrag. postquam §. 2. protulit memorabilem hanc sententiam: Sunt qui tenerritudine animi pro commissis & gemitus imo peccatore mittunt, & oculorum fonte lachrymas affluenter effundunt; sed nullo animi vigore peccati fugam à se abjiciunt. Statim enim post lachrymas redeunt ad plorata. His à Christo dicitur: "Tolle lapidem." Quasi dicat, placeat quòd commissis ploratis; sed deplorata iterum non repetatis. Quis enim lavatur à mortuo, & iterum tangit mortuum, quid illi profuit lavatio? §. 3. Quidam (inquit) cum peccatis etiam propositum peccandi sibi reliquisse videntur, sed occasiones delinquendi non sugiunt. Hi per Confessionem non suscitantur: quia non omnino foras exeunt... Frustrâ enim oculus plorat, si animus in crimine perseverat. O peccator! si verè ploras, veni foras. Fuge concupiscentiam, expelle mulierculam, solve catenam. Aliâ non credo lachrymâ... Etiam si milies juraveris, etiam si obtestando promiseris, nunquam tibi credam. Illam autem qui à Domino vivificatus, desiderio salatus, à vitiorum sepulchro foras egreditur, vos, ô Sacerdotes! solvite, & sinite abire. Cavete, ne eum in sepulchro solvatis. Prius exeat, ut solvatur... Prius ergo vadat, & concubinam à domo pellat... Et tunc ad Confessarium redeat, & absolvatur. Hic est rectus ordo, hic in Lazari suscitatione à Domino servatus. Hunc ordinem ne transgrediaris. O Medice! cur facientem solvis? Cur indigno veniam promittis?... Heu! Heu! in domo Dei horrendum vidi. Pastores, oves Domini jugalantes. Medicos, populi sui ægrotos occidentes. Judices, turpibus adblandientes. Censores, flagitia palpantes. Cecos, gregem Domini dirigentes... O miseri, animarum non curatores, sed interfectores.